

καρδιά και να τον φέρνη σιμά, πάντοτε σιμά στην βοσκοπούλα, που λιγωμένη από το ουράνιο το τραγούδι του, είχε γείρη άπαλά στην άγκαλιά του και τ'ην εκύτταζε με παράκονο γλυκό...

Ὁ ἥλιος εἶχε γύρη πίσω στο βουνό! Τὰ πρόβατα ἤσυχάζαν κλεισμένα στα μανθριά τους. Μόνον ὁ βοσκὸς ἀγνάντια ἀπὸ τῆς βοσκοπούλας τὸ καλυβὶ ξημέρωσε ὅλη νύχτα τραγουδῶντας τραγούδια θλιβερά.

Ἡ ἀγάπη πρώτη φορὰ ἀκούστηκε τόσο φανερὴ καὶ τόσο πένθιμη, μέσα στα καλύβια τῶν τσοπάνων.

Τὴν αὐγὴ, ὅλοι οἱ βοσκοὶ εἶχαν προμηθευθῆ ἴδια καλάμια καὶ γύρω ἀπὸ τὸν εὐτυχημένο τὸν βοσκὸ, ποῦ εἶχε τὸ καλόμι τοῦ Πόνου τὸ περίεργο, ἐπαιρναν μαθήματα τῆς οὐρανίας ἐκείνης μουσικῆς.

Ἡ φλογέρα—γιάτι ὅλοι βεβαίως καταλάβατε ὅτι τοῦ Πόνου τὸ καλάμι αὐτὴ ἦτο— ἐγένετο ἀπὸ τότε κτῆμα τῶν τσοπάνων, εἰς τοὺς ὁποίους καθὼς εἶδατε τὸν ἐχάρισεν αὐτὸς ὁ Πόνος μὲ τὰ χερίά του.

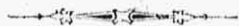
Γι' αὐτὸ καὶ ἡ φλογέρα, ἓνα ὄργανο τόσο φτωχὸ καὶ τόσο ἀπλοῦστατο, ἔχει τόση δύναμι, ποῦ κάνει τὴν καρδιά νὰ λαχταρᾷ μέσα στα στήθια, σὰν νὰ κρατῆ, μέσα τῆς ἀλήθεια ἐλαζώντανο καὶ ὀλοκληρο τὸν .. Πόνο.

Δὲν ξέρω ἂν ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε ἀληθινὴ. Οὔτε γνωρίζω ἀπὸ ποῦ παράγουν τὴν λέξιν οἱ γραμματικοί. Οἱ τσοπάνοι ὅμως τῆς πατρίδος μου — καὶ εἶνε ἡ Εὐρυτανία, σημειώτατε, ἀληθινὴ πατρίδα τῶν βοσκῶν καὶ τῆς φλογέρας—κατ' οὐδένα λόγον παραδέχονται ὅτι ἡ «φλογέρα» δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴ «φλόγα» ποῦ πάει νὰ πῆ εἰς τὴν γλῶτταν τῶν βοσκῶν «καὺμός, ἀγάπι, ντέρτι τῆς καρδιάς...»

Ξηροχώριον

ἌΘ. Κυριαζῆς

Τ' ΟΡΦΑΝΟ

Ὁρφανὸ παιδί ἂν τύχη
εἰς τὰ ξένα ν' ἀποθάνη
μένει ἄταφο, μονάχο
δίχως δάκρυ καὶ λιβάνι.

Ἄνδραβίδα.

Δ. Π. Οἰκονομοπούλου